

Arrest

nr. 92 207 van 27 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 6 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten van 23 maart 2012, betekend op 23 maart 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 september 2012.

Gelet op de beschikking van 27 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2012.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. ECHATTI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 januari 2012 dient de verzoekende partij, van Indiase nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 14 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.01.2012 werd ingediend door:

*T., S.(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: India
geboren te (...) op (...)1984
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene Vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene verklaart dat hij zijn paspoort verloren heeft en uit onwetendheid geen aangifte heeft gedaan bij de politie. Hij legt hier echter geen enkel bewijs van voor. Betrokkene toont niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

Op 23 maart 2012 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (1) (2)
wordt aan T. S.(...)
geboren te (...), op (...)1984,
van Indische nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 23/04/2012
(datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, (...).*

REDEN VAN DE BESLISSING: genomen op 14/03/2012

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en /of geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen neer.

2.2 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd.

De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag (RvS 219 256 van 8 mei 2012). Gezien de aanvraag noch van een geldig identiteitsstuk of gelijkgestelde titel vergezeld is, noch van een geldige verschuiving voor de ontvankelijkheidsvoorwaarde bevat, komt de beslissing van het bestuur niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig voor dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde vervat in artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 voor voorliggende aanvraag niet werd vervuld.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 19 september 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 16 oktober 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 10 september 2012 opgenomen grond, verwijst de verzoekende partij naar haar verzoekschrift en benadrukt zij dat de zaak werd behandeld op drie maanden en zij niet de tijd heeft gehad het document bij te brengen.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 16 oktober 2012 slechts stelt te verwijzen naar haar verzoekschrift, dient erop gewezen dat zij hierbij in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond betreffende het aangevoerd middel ter gelegenheid van het door haar ingestelde beroep. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping van het beroep niet betwist. Bij het zonder meer verwijzen naar haar inleidend verzoekschrift kan aldus bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 16 oktober 2012 stelt het (identiteits)document niet tijdig te hebben kunnen bijbrengen daar haar aanvraag om machtiging tot verblijf reeds op drie maanden werd behandeld, dient opgemerkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen dienen te worden behandeld. Evenmin bestaat er in hoofdte van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zich een bepaalde tijd toe-eigent om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor (slechts) een bepaalde tijd te hebben genomen. Daarenboven

gaat de verzoekende partij er met dit betoog volledig aan voorbij dat de vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt op het ogenblik van het indienen van die aanvraag (RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de verwerende partij ter verschoning evenmin in kennis heeft gesteld van de omstandigheden van haar voornemen – zoals zij dit ter terechtzitting van 16 oktober 2012 uit – alsnog een (identiteits)document bij te brengen. Tenslotte kan een bepaalde behandelingstermijn in casu hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van de verzoekende partij, die illegaal op het grondgebied heeft verbleven.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de verzoekende partij, indien zij van mening is over de vereiste documenten te beschikken, deze steeds kan voorleggen ter gelegenheid van een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 10 september 2012 opgenomen grond ten aanzien van het enig middel dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN